

[Hans Schmidt.]

livets foreteelser, og som har fingeren på pulsen. Jeg tænker altså ikke på et kontaktudvalg nedsat af staterne som et kontrolorgan. Et sådant ville kun virke snærende på livet i grænselandet — lige så snærende som selve lovparagrafferne vil være det.

Samarbejde er et tidens krav i de store forhold, og derom er der sagt mange bevingede og alvorsfulde ord. Men hvorfor skulle et samarbejde ikke være på sin plads på mellemfolkeligt område og i mindre, men alligevel betydningfulde forhold, når det sker på den rette måde og til alle mænds tarv?

Ole Bjørn Kraft: Da Winston Churchill holdt sine store taler i Zürich og Fulton, talte han med den historiske nødvendigheds stemme. Europa var nået til et hjørne, vejen måtte dreje, og en ny vej måtte betrædes.

Det har taget 12 år, inden disse tanker nu virkelig er ved at modnes til realitet i de europæiske folks liv. Vi har vandret vejen over Marshallhjælpen, OEEC, Atlantpagten og Europarådet frem imod skabelsen af et stort europæisk marked til udvikling af Europas økonomiske muligheder og styrke til støtte for de europæiske folks levestandard, og som et væsentligt, ja afgørende skridt frem imod, at Europa kan opnå et politisk fællesskab, der kan give vore folk en mulighed for at overleve i den verdenskamp, der er 1960ernes skæbne. Nu står Danmark over for at tage et afgørende skridt — og det er et afgørende skridt, når man efter artikel 237 skal til at forhandle om vor mulige optagelse i fællesmarkedet.

Når vi går over tærsklen til den nye periode, som det jo er, må vi ikke gøre det med lukkede øjne og heller ikke med en følelse af, at det nu engang er noget, man må være med til, men som man egentlig helst ville være fri for. Jeg takker derfor den højtærede udenrigsminister for den

åbenhed og klarhed, hvormed han har redegjort for stillingen, sådan som den er. Den højtærede minister gav afkald på at lette sig vejen ved at formindske rækkevidden af de beslutninger, der nu skal tages, eller ved at foregive, at det vil være muligt væsentligt at ændre det grundlag, på hvilket fællesmarkedet er opbygget. Det er også blevet klart sagt fra fællesmarkedets side både til England og til os, at man måtte tiltræde principperne, hvis man ønskede, at døren skulle åbnes. Det betyder ikke, at man ikke kan få aftaler af den ene eller den anden karakter, men selve målsætningen og grundprincipperne må accepteres.

Jeg er glad for, at ministeren talte, som han gjorde. Det er rigtigt, at sagen forelægges på denne måde. Men dertil vil jeg gerne føje, at det er også nødvendigt, at vort folk helhjertet vil yde sit bidrag, for at fællesskabet på alle områder, også det politiske, kan blive en realitet. Vi har jo her i landet længe diskuteret, om det nu ville være en fordel for os, om den ene eller den anden gren af vort erhvervsliv ville få fordel af tilslutningen. Naturligvis skal alle vore interesser varetages. Naturligvis ønsker vi at lette overgangen til den nye tilstand for alle erhvervsgræne så meget som muligt, men jeg tror ikke, vi må se bort fra, at vi kommer til at bringe ofre. Noget må falde, når andet skal blomstre. Men det afgørende synspunkt må være, at vi ved at træffe denne beslutning ikke foretager noget negativt, men yder et positivt bidrag. Vi bærer sten til bygningen af et nyt Europa, og — det vil jeg gerne understrege — et Europa for den generation, der skal leve i den sidste halvdel af det 20. århundrede. Vi handler væsentligt for fremtidens generationer, mere end for den generation, der i øjeblikket har magten i landet. Vi må handle ikke alene ud fra det synspunkt, at vi vil få fordel, ikke alene for at kræve af andre, men i overbevisningen om, at også vi har noget at give, at vor deltagelse i dette fællesskab er af betydning,